

(לב"ה = למידה באמצעות התמחות)

מתעסקים בפיזי

במכון האטלנטי לפיזיותרפיה חדר שטוף שמש ובו שולחנות עיסוי, כריות אורתופדיות בריפוד בשחור-לבן. ריח תות עולה מנר דולק. התלהבותה של סולנה מפיזיותרפיה החל לאחר שאמה עברה ניתוח ברך. היא טלפנה לעשרות פיזיותרפיסטים, ובחודש אוקטובר מצאה לה מקום ללב"ה.

החונכת של סולנה הייתה אסתר, מנהלת המרפאה ומורה מטבעה. סולנה הצטרפה להתייעצויות מקצועיות, עזרה למטופלים בתרגילים, טיפלה בענייני המשרד, שימשה מתורגמנית מספרדית והתעמלה בעצמה על מכשירי האימונים. היא ביקשה ללמוד עוד על בריאות ומדע, ואסתר הציעה פרויקט בנושא פיברומיאלגיה, תסמונת המלווה בכאבים, שרבים

מלקוחות המרפאה סבלו ממנה. אסתר התכוונה לאסוף מידע למען מטופלים אלה, אבל היא לא מצאה זמן לכך.

לאחר מחקר ראשוני והתמקדות, כתבה סולנה, "הפרויקט שלי יהיה לכתוב חוברת על פיברומיאליגיה ועל התמודדות עם מתחים. אֶבְחַן גורמים, שכיחות, נתונים דמוגרפיים, סימפטומים וטיפול פיזיותרפי מתאים. לעתים קרובות, כשחולי פיברומיאליגיה לומדים כיצד להתמודד היטב עם מתחים, חלה הטבה במצבם או שהמחלה אף נעלמת כליל. עלי לקרוא את המאמרים שקיבלתי מאסתר ומצאתי באינטרנט, לראיין רופא, לתכנן תקציב להדפסת החוברת וללמוד כיצד להפעיל את תוכנת פייג'-מייקר. אסתר סומכת עליי שאוציא לאור את החוברת ואפיץ אותה בין מטופליה".

סולנה הסתערה גם על לימודי האנטומיה, הפיזיולוגיה והקינזיולוגיה. "אנחנו משוחחים עם מטופלים על הנושאים האלה כל היום", הסבירה אסתר. "עצמות ושרירים, רצועות וגידים, שלושת סוגי המנופים בפיזיקה, וכיצד הגוף הופך להיות חלק מהמנוף. מדוע להרים עם הברכיים במקום עם הגב? כיצד אנשים משמרים אנרגיה כשהם נעים במרחב? בכל יום אני מראה לסולנה משהו שקשור למדע ולעבודה שלי עם מטופלים, ואז אני מפנה אותה לקרוא פרקים בספרות המקצועית שלי כדי שתדון בהם בבית הספר עם המחנכת-יועצת שלה, אמילי".

כלי חשוב בתקשורת בין סולנה לאמילי היה היומן שתלמידי המט חייבים לכתוב שלוש פעמים בשבוע. היומן הניע את סולנה להעלות על הכתב מחשבות או שאלות מיד כשעלו במחשבתה, במקום לחכות עד שאמילי תהיה פנויה אליה. אחר כך אמילי ענתה לה ישירות או כתבה לה תגובה ביומן.

...

באותו זמן למדו רבים מתלמידי כיתה י' פונקציות באלגברה, והיה עליהם להשתמש בטבלאות, בגרפים ובנוסחאות כדי להראות יחסי משתנים שנלקחו מתוך פעילויות הלב"ה שלהם. תוך כדי עבודתה עם אמילי ועם רכז המתמטיקה של המט, ערכה סולנה ניסוי כדי לגלות כיצד משתנה מומנט הפיתול כשמטופלים מרימים עצמים כבדים במרחקים שונים מגופם. "ההנחה שלי הייתה שככל שהזרוע רחוקה מהגוף, יהיה קל יותר להרים משהו", הסבירה סולנה. "הניסוי שלי הראה עד כמה טעיתי. עכשיו אני יודעת שהנוסחה למומנט הפיתול היא משקל כפול מרחק, כך שיותר מרחק משמעותו יותר מומנט סיבוב ויותר קושי להרים את העצם".

בספרו היד, עוקב הנורולוג פרנק וילסון אחר האבולוציה של היד והשפעתה על התרבות ועל הלמידה. בהתאמה לתפיסה של המט, הוא טוען שבתי ספר טועים טעות קשה כשהם מבודדים את תלמידיהם בכיתות, שבהן הידע מופרד מהעשייה.

“חשיבות המידע שהיד מעבירה אל המוח אינה פחותה מחשיבות המידע שהמוח מעביר אל היד”, אומר וילסון. “ההפרדה המסורתית בין גוף לנפש אינה עומדת בבחינה קפדנית, אפילו אם מביאים בחשבון את ההתנהגויות נגזרות-התרבות המורכבות ביותר. רמות הישגים גבוהות בכישורים ‘פיזיים’ לחלוטין, דוגמת לוליינות ואתלטיקה תחרותית, תלויות בשליטה בידע הליכוי וידע מוצהר, וההישגים בתחומים אלו מתפתחים באותו מסלול האופייני למתמטיקאים, לפסלים ולמדענים מצליחים. המסר העיקרי של הביולוגיה לאנשי החינוך הוא: השיטות היעילות ביותר לשימור האינטליגנציה מכוונות לאיחוד (ולא להפרדה) של הנפש והגוף” (Wilson 1998, 289, 291).